

Разрушениятъ манастиръ

(Продължение отъ бр. 1)

Когато пратеницитѣ си отивали, на полето ги посрѣщналъ Димко.

— Съобщете на Господаря, че ако има нѣкаква опасностъ за него въ манастира, азъ ще зазвъня клепалата като за най-тържественъ празникъ. Това ще е знакъ да не влиза въ манастира, а да се върне веднага въ града. Увѣренъ съмъ, че турцитѣ готвятъ нѣкоя хитрина.

Цѣлиятъ день Димко се луталъ изъ манастира и околността и търсилъ скривалището на Индже Балабанъ. Наблизо до манастира се издигалъ джбъ, старъ нѣколко стотинъ години. Срѣдъ бури и хали зиме и въ зноенъ пекъ лѣте той стоелъ като вѣренъ стражъ предъ манастира, твърдъ като скала. Димко се покатерилъ до върхаритѣ му и отъ тамъ се взиралъ на всички страни. Когато хвърлилъ погледъ къмъ манастира, сърцето му заудряло като уловено птиче въ ржцете на нѣкой пакостникъ. На покрива на манастира имало отворъ и презъ него гледалъ къмъ София самъ Индже Балабанъ. Димко слѣзълъ разтреперанъ отъ джба, влѣзълъ въ манастира и никому не казалъ, защото щѣла да настъпи уплаха срѣдъ монаситѣ.

На другия день Димко пакъ излѣзълъ отъ манастира и се покатерилъ на джба. Въ този день двама души чакали съ вперени къмъ София очи: Димко отъ джба и Индже Балабанъ отъ покрива на манастира. Въ манастира братята начело съ отца Доротея, облечени въ нови раса, очаквали гоститѣ. Далече на западъ Димко видѣлъ облакъ отъ прахъ — боляринътъ идвалъ съ свитата си на коне. Димко видѣлъ и злобно засмѣното лице на Индже Балабанъ. Групата конници наближили манастира. Димко като подплашена катеричка се спусналъ отъ джба и се затичалъ къмъ манастира, влѣзълъ въ двора, грабналъ дветѣ желѣзни чукчета и заудрялъ по редъ всички клепала, тѣй както само на най-голѣми празници се биели. Звучитѣ се понесли надъ полето и отекнали чакъ къмъ Лозенската планина. Конницитѣ се спрѣли, заслушали се и въ мигъ извърнали конетѣ и като вихъръ срѣдъ прахъ изчезнали къмъ София. Лицето на Индже Балабанъ, което до този моментъ било поруменѣло отъ